

Gunnar Elstad

Cellegrupper

En veiledning for gruppeledere.

Celle-gruppen

"Det jeg ønsker for dem, er
**at de skal få nytt mot,
bli knyttet sammen i kjærlighet
og nå fram til hele rikdommen
av overbevisning og innsikt,
så de kan fatte Guds hemmelighet, som er Kristus". (Kol 2,2)**

I det store fellesskapet, forsamlingen samles vi for å

- høre forkynnelse og få undervisning,
- tilbe og lovprise Gud,
- ta imot nattverden,
- tjene Gud, vår neste og forsamlingen,
- inspireres til personlig vekst, diakoni og misjon,
- ta imot og inkludere nye som kommer på møtene.

Forsamlingen kan vi ikke klare oss uten.

Men i det store fellesskapet får vi ikke et personlig forhold til alle, og det er begrenset hvor mye vi kan åpne oss. Det er lett å forsvinne i massen.

I det lille fellesskapet, celle-gruppen får vi personlig kontakt med noen få, vi kan åpne oss og gi og ta imot personlig hjelp. Her skal vi

- sammen lese Bibelen og hjelpe hverandre til å forstå det den sier,
- hjelpe hverandre til å leve som kristne i hverdagen,
- åpne oss, dele personlige behov og be for hverandre,
- oppmuntre hverandre til å bruke nådegavene i aktiv tjeneste,
- ha omsorg for hverandre og bygge fellesskap og vennskap.

Når gruppen fungerer, føler en seg som regel også mer hjemme i forsamlingen!

Det viktigste er ikke:

- ikke at vi blir bedre kjent med hverandre,
men at vi blir bedre kjent med Jesus.
- ikke at vi opplever fellesskap,
men at vi opplever et kristent fellesskap.
- ikke at vi forteller hverandre hva vi tenker om Gud,
men at Bibelen forteller oss hva Gud vil med oss.
- ikke at vi snakker sammen om våre problemer,
men at vi sammen ber Jesus om å ta hånd om dem.

Hva vil vi med gruppen?

"If you aim at nothing, you are sure to hit it", sier de i England. Menigheter som vokser, vet hva de vil med gruppene sine, og de har en klar målsetting for det de gjør.

Det er som regel lite tjenlig først å danne en gruppe for deretter å finne ut hva en vil med den. Da er sjansen stor for at de ulike gruppedeltakerne har så ulike ønsker og behov at ingen blir helt fornøyd med det en til slutt blir enige om. Folk som ikke har tenkt seg samme veien, bør helst ikke gå sammen.

En unngår mange vanskeligheter dersom en allerede i invitasjonen gjør det klart hva en vil med gruppen, hvordan opplegget er, hvor ofte en skal samles, hvor mye tid som skal settes av til hver samling og om en skal forberede seg til møtene. De som da melder seg på, vil i utgangspunktet være motiverte og arbeide godt sammen.

Får en derimot med seg folk som egentlig ikke er motiverte, vil det kunne bli en vesentlig hindring for et fruktbart arbeid i gruppen. De som er overtalt til å bli med på noe de egentlig ikke ønsker, kan dessuten for framtiden miste lysten på å være med i slike grupper.

Ingen grupper passer for alle. Men det er mange grupper som passer for noen. Derfor kan vi invitere til ulike typer grupper slik at flest mulig kan melde seg på til et opplegg de er motivert for.

Bibelgrupper der bibelstudiet har en stor plass og der en ellers ber for hverandre og utvikler et trygt kristent fellesskap.

Tjenestegrupper der folk som har felles oppgaver kommer sammen for å få påfyll, oppmuntre hverandre og planlegge.

Evangeliserende grupper der en særlig satser på å invitere med seg ikke-kristne.

Kategorigrupper, f.eks. for unge ektepar, enslig, pensjonister, sørgende, fraskilte, enslige mødre. Slike grupper tar opp tema som er viktige nettopp for denne gruppen.

Bønnegrupper der det er bønnen som står i sentrum og der en påtar seg konkrete bønneoppgaver for forsamlingen og for enkeltmennesker.

Sjelesorggrupper der en kommer sammen for å åpne seg på et dypt plan og få personlig hjelp både til kristenlivet og hverdagen.

Misjonsgrupper der en særlig konsentrerer seg om misjonen, et bestemt misjonsland, eller bestemte misjonærer. En ber for arbeidet og samler inn penger til det.

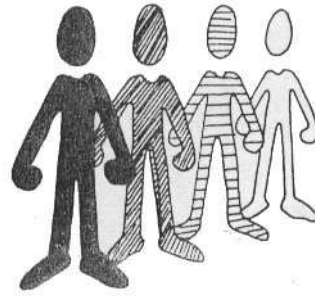

Det er en forholdsvis stor fare for at en gruppe som ser det sosiale samværet som det aller viktigste med gruppa, etter hvert blir mindre og mindre motivert for grundig bibelstudium, målbevisst bønn, tilegnelse av lederferdigheter, eller alt det andre gruppa egentlig ble startet for. Det sosiale er alltid viktig, men det er aldri viktigst!

Gruppelederen

Gud har ikke gjort det slik at vi er like gode til alt. Gud setter oss til ulike oppgaver og gir oss ulike nådegaver.

En menighet i vekst, har et stort behov for erfarne gruppeledere. Men for å bli en erfaren gruppeleder må en være villig til å starte som uerfaren.

Når vi kaller noen til en tjeneste som gruppeleder, ser vi særlig etter en som

- har vært kristen en tid og i rimelig grad vet hva og hvem han/hun tror på,
- har lyst til, er motivert for og vil prioritere en slik oppgave,
- er villig til å få teoretisk og praktisk opplæring til tjenesten,
- søker nådegaveutrustning gjennom bønn og forbønn,
- er glad i mennesker og har en god måte å omgås mennesker på.

Gruppelederens viktigste oppgaver er:

- ikke å herske over de andre i gruppen, men være deres tjener,
- huske den enkelte deltaker og gruppemøtene i bønn,
- sette seg inn i temaet for gruppemøtene og ha en plan for samtalen,
- se til at en starter presis, holder tidsskjemaet og ikke kommer ut på viddene,
- sørge for at alle kommer til orde, blir hørt og føler seg som en del av gruppen,
- ha menneskelig og åndelig omsorg for den enkelte,
- utdanne en annen i gruppe til å kunne overta gruppelederopp-gaven.

Idealet er at gruppelederen så tidlig som mulig samarbeider med en assistent og har denne under opplæring. Den dagen gruppen har blitt så stor at den må deles, tar gruppelederen ansvar for den ene av gruppene og assistenten blir leder for den andre. Så finner begge hver sin assistent i de nye gruppene. Eller, den dagen gruppelederen må slutte som leder, tar assistenten over.

Vi lærer mer om gruppeledelse av å bli ledet av en fast leder som er under opplæring enn vi lærer av å prøve oss som ledere etter tur.

Hva er lett og hva er vanskelig?

Det letteste er å lede en gruppe med erfarne kristne. De kan lære hverandre og hjelpe hverandre selv om gruppelederen mangler kunnskap og har liten erfaring.

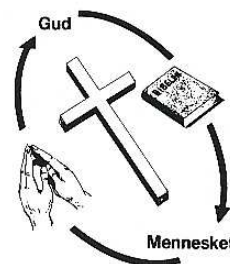
Det kreves atskillig mer for å lede en evangeliserende gruppe. Skal det bli vellykket, bør gruppelederen ha erfaring fra annet evangeliserende arbeid og vite hvordan mennesker kan utfordres og veiledes til tro.

Mest krevende er det å lede en gruppe med helt nye kristne som skal ha hjelp til å gå de første skrittene på troens vei. Her trengs det både visdom, menneskekunnskap og kristen kunnskap.

"Den som taler, skal se til at han taler som Guds ord. Og den som tjener skal tjene med den styrke Gud gir. Slik skal Gud i ett og alt bli æret, ved Jesus Kristus" (1 Pet 4,11)

En kan be sammen på mange måter.

Gud taler til oss i Bibelen, vi taler til ham i bønner.

Stille bønn. En setter av 3-5 minutter der det bare er stille slik at den enkelte kan be for sine egne behov. Denne måten å gjøre det på, er velegnet når gruppa er så ny at en ikke er trygg nok til å be høyt sammen, når teksten har vært så utfordrende at det er riktig å bekjenne sine synder for Gud, eller en har behov for å være sammen med Gud uten å presse seg selv til å bruke ord.

Samtalebønn I: Er en ikke vant til å be høyt sammen med andre, kan det være en hjelp om alle i gruppa blir enige om å be korte bønner, det vil si bønner som bare består av en eller to setninger. Har en flere bønneemner en vil nevne, kan en heller be flere ganger. En kan også takke og lovprise Gud med korte setninger.

Samtalebønn II: En ber på samme måte som under samtalebønn I. Men når et bønneemne er nevnt, er det nå en eller flere som fortsetter å be for nettopp dette emnet. Når en da har nevnt alle sidene av dette bønneemnet for Gud, er det tid for å ta opp neste bønneemne. Noen synes det er fint å snakke litt sammen på forhånd om hva som skal være de viktigste bønneemnene.

Guds Ord lærer oss å be: Utgangspunktet er at Gud taler til oss i Ordet, og vi taler til ham i bønner. Da kan en sette av noen minutter slik at den enkelte får snakke med Gud og det han eller hun har blitt minnet om under dagens bibelstudium.

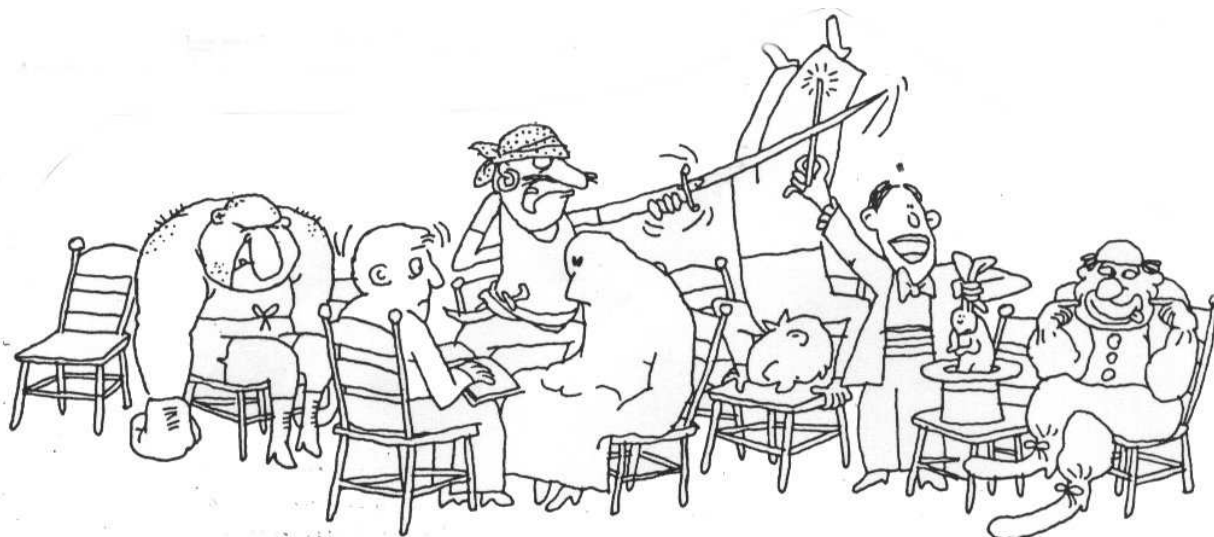
Forbønn I: Alle har behov for andres forbønn, og alle kristne kan be for andre. Før en ber sammen, kan en bruke noen minutter på å fortelle hverandre hva en særlig synes en trenger forbønn for, eller hva en gjerne vil at de andre skal være med å takke Gud for. Når en da ber sammen, takker og ber en for de temaene som er nevnt.

Forbønn II: Også nå deler en personlige bønne og takkeemner med hverandre. Men denne gangen gjør en det etter tur, og når en ber, gjør en det på den måten at alle ber konkret for den som sitter til høyre (eller venstre) for seg. Dersom noen synes det er vanskelig å be høyt, er det o.k. å be stille inne i seg og bare si "Amen" høyt til slutt. Da vet nestemann når det er hans eller hennes tur til å fortsette.

Takk og lovprisning. En kan også bli enige om å bruke noen minutter til bare å takke og lovprise Gud. Første gang en gjør noe slikt, kan det virke uvanlig. Men etter hvert blir det naturlig. (Se for øvrig: Samtalebønn I)

En bønneprotokoll kan være en god ide. Der skriver en på hvert møte ned hva en ble enige om å be for. Så har en sjansen til å ta fram protokollen på neste møte og se hvordan Gud har svart på de ulike bønnene.

Hva er din rolle i gruppa?

Uheldige roller:

Den tause sier ikke noe, og skaper usikkerhet i gruppen. Det er så vanskelig å vite om den tause er redd, sint, likegyldig - eller ikke føler tilhørighet.

Den dominerende må bare luften sine egne tanker, opplevelser, problemer og interesser - eller generelt snakke så mye at de andre føler at de ikke kommer til orde.

Den allvitende vet alltid best, har ikke noe å lære av de andre. Vil derimot ofte belære og oppdra dem.

Tilskueren betrakter helst gruppen (kritisk?) fra sidelinjen. Kommer i spesielle situasjoner ut på banen igjen, for så å innta tilskuerposisjonen igjen.

Den kritiske har negative kommentarer til menigheten, gruppeopplegget, temaet, teologien og mer til. Det meste burde være annerledes. Den kritiske får de andre til å føle seg overfladiske, dumme eller utilstrekkelige.

Den vittige gjør det vanskelig å snakke alvor i gruppa. De andre blir redde for å være personlig fordi de ikke vet om de blir møtt med respekt eller ikke.

Den umotiverte som egentlig ikke er så interessert i bibel og bønn, men bare venter på at en skal bli ferdig med opplegget så en kan snakke om andre ting og være sosial. Uteblir ofte fra møtene.

Hensiktsmessige roller

Varmeovnen viser glede over å se de andre igjen og være sammen med dem. Bryr seg om andre og får dem til å føle seg velkommen og inkludert.

Teambyggeren trekker de andre med i samtalen, lytter til det de sier og viser interesse. Teamlederen får alle til å føle at de har noe verdifullt å bidra med.

Forskeren er mer opptatt av hva Bibelen egentlig sier enn hva folk flest synes. Inspirerer andre til å bli korrigert og veiledet av Guds Ord.

Den målbevisste inspirerer gruppen til å komme videre både når det gjelder tro, liv og fellesskap.

Den åpne tør å være personlig, snakke om seg selv og be om forbønn. Det hjelper andre til å gjøre det samme.

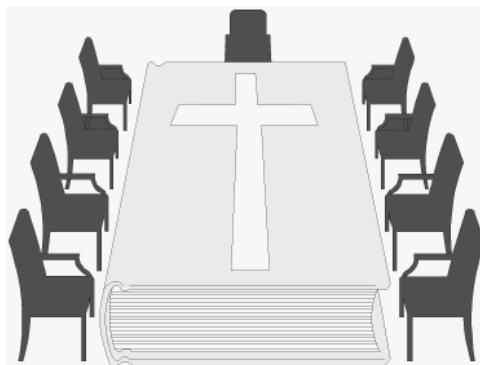
Bønnemennesket husker både enkeltpersoner og fellesskap i bønn. Ønsker at Den Hellige Ånd skal gjøre sin gjerning med enkeltmennesker og fellesskap.

Initiativtakeren våger å komme med forslag som både fremmer samtalen, styrker fellesskapet og gir inspirasjon til å gjøre ting på nye måter..

Det er Bibelen vi samles om!

Paulus sier til Timoteus:

"Helt fra barndommen har du kjent de hellige skrifter, de som kan gi deg visdom som leder til frelse ved troen på Kristus Jesus. Alle skrifter som er inngitt av Gud, er også nyttige til å gi opplæring og tale til rette, hjelpe på rett vei og oppdra i rettferd. Slik skal det menneske som hører Gud til, settes i rett stand og bli rustet til all god gjerning". (1 Tim 3,15-17)

Bibelen sier dette om seg selv:

Det er når vi holder oss til Ordet vi virkelig er Jesu disipler	(Joh 8,31-32)
Når Ordet blir i oss, forblir vi i Jesus Kristus	(1 Joh 2,24-25)
Ordet skaper tro	(Rom 10,17)
Den Hellige Ånd formidles gjennom Ordet	(Gal 3,1-5)
Dersom vi ikke lever etter Ordet, vil vi heller ikke huske det	(Jak 1,21-27)

Det viktige er ikke hva vi synes, men hva Gud selv sier.
Ordet skal korrigere våre tanker. Våre tanker skal ikke korrigere Ordet.

Bibelen skal omsettes i praksis!

"Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se jeg er med dere alle dager inntil verdens ende". (Matt 28,18-20)

"Den som vil gjøre hans (Guds) vilje, skal kjenne om læren er av Gud, eller om jeg har den fra meg selv" (Joh 7,17).

Legg da av alt urent og all ondskap, og ta villig imot det ord som er plantet i dere, og som har makt til å frelse deres sjeler. Dere må gjøre det Ordet sier, ikke bare høre det, ellers vil dere bedra dere selv. For den som hører Ordet uten å gjøre etter det, han ligner en mann som ser på ansiktet sitt i et speil: Han ser på det, går sin vei og glemmer straks hvordan han så ut. Men den som ser inn i frihetens fullkomne lov og fortsetter med det, han blir ikke en glemsom hører, men en gjerningens gjører. Han skal være lykkelig i sin gjerning. (Jak 1,21 - 27)

Howdan studere Guds Ord?

Når det gjelder brevlitteraturen, profettekster eller poetiske tekster:

- Ta for dere et tekstavsnitt, fra ca. 15 vers opp til et helt kapittel. Prøv i det lengste å la være å trekke inn andre tekster fra Bibelen. La teksten dere studerer få stå på egne ben og tale for seg selv.
- Snakk sammen om hva som er avsnittets hovedtema (kanskje er det to eller tre hovedtema). Hva slags tema får mest plass? Prøv å beskrive hvert tema med bare én setning.
- Hvilke viktige undertema finner dere?
- Hva sier avsnittet om Faderen, Sønnen eller Ånden, og hva sier det om dem teksten taler til? Hva er det Gud gjør, og hva er det vi skal gjøre?
- Hva i dette avsnittet er fortid, hva er nåtid og hva er framtid?
- Hvilke løfter eller formaninger inneholder avsnittet, henvises det til viktige historiske hendelser, inneholder det noen bønner vi også kan be?
- Er det noe som er en følge, en konsekvens eller en betingelse for noe annet?
- Finner dere noen eksempler til etterfølgelse - eller til skrekk og advarsel?
- Gud er i går og i dag den samme, ja til evig tid. Hvilke konsekvenser har denne teksten for livet og hverdagen i dag?

Når det gjelder fortellende tekster, f.eks. fra evangeliene er det andre spørsmål som er mer tjenlige. Fortellende tekster er, til manges overraskelse, ofte et vanskeligere utgangspunkt for samtale. Lignelser regner vi også som fortellende tekster.

- Ta for dere en enkelt fortelling - eller gjerne et helt kapittel.
- Hvilken sammenheng står fortellingen/lignelsen i? Hva hendte før og hva hendte etter det vi nå hører om? Hvem var lignelsen særlig beregnet på?
- Hva er hovedpoenget/poengene med den beretningen/lignelsen vi nå studerer? Hva er det vi særlig skal lære av den? Finner dere noen viktige undertema?
- Kjenner dere andre avsnitt i Bibelen som omhandler de samme temaene? Hvilke? Hvordan kan disse andre avsnittene belyse den teksten dere nå studerer? (Fortellinger må som regel forstås i lys av andre tekster dersom ikke tolkningen skal bli for tilfeldig)
- Lev dere inn i de menneskene dere møter i teksten. Hva tror dere de tenkte og følte, hva utfordret dem positivt, og hva provoserte dem? Hvordan reagerer dere?
- Finner dere noen eksempler til etterfølgelse - eller til skrekk og advarsel?
- Gud er i går og i dag den samme, ja til evig tid. Hvilke konsekvenser har denne teksten for livet og hverdagen nå?

Legg forholdene til rette.

Vi har en motstander som verken ønsker at vi skal tilegne oss Guds ord eller utvikle oss til modne kristne i frimodig tjeneste. Han ønsker å ta fra oss konsentrasjonen, forstyrre oss og få det meste til å renne ut i sanden. Vi kan gjøre noe for å hindre ham i dette:

- Ha gruppemøtene et sted der dere har nok luft, kan sitte rimelig godt og være avskjermet fra forstyrrelser utenfra. Gjør det så hyggelig rundt dere at dere trives, men ikke så hyggelig at dere sløves og får vanskelig for å konsentrere dere om det viktigste.
- Skru av mobiltelefonene før møtet, og trekk gjerne ut telefonkontakten.
- Hjelp hverandre til en kultur der dere starter og avslutter selve gruppesamværet til fastsatte tider. Det er ødeleggende for konsentrasjonen når noen kommer etter at gruppesamværet er begynt eller må gå før det har sluttet.
- Hjelp hverandre også til å holde dere til saken under selve gruppesamværet.
- Uformelt sosialt samvær er både hyggelig og nyttig, men det må ha sin plass før og etter gruppesamværet. Der kan en også ta opp aktuelle tema som ikke hadde noe med dagens tema å gjøre, og en kan spise eller drikke kaffe sammen.
- Det er viktig at alle kommer på alle møtene. Dette er særlig viktig i grupper der en ønsker å være personlig, dele med hverandre og be for hverandre.
- Alle trenger Bibel og skrivesaker.

Forslag til kjøreplan

1930: En kommer sammen og kan prate litt om løst og fast.

1945: En starter presis med det en har bestemt seg for å studere sammen.

2045: Tid til personlig delerunde og bønn. Se til at dere ikke bruker så mye tid på å dele personlige behov at det nesten ikke blir tid igjen til å be sammen.

2115: Sosialt samvær, servering.

2200: Avslutning.

I våre sammenhenger er cellegruppen en del av misjonsforsamlingen. Da er det naturlig at en i gruppa ber både for det lokale arbeidet og for misjonen. Det kan også være inspirerende å ha kontakt med en misjonær eller misjonærfamilie på ett av feltene våre. Vi må også minne hverandre om at givertjenesten er en viktig del av tjenesten vår, og det er langt fra unaturlig med en kollekt til misjonen når vi er samlet.

Omsorg og kjærlighet.

Tilstrekkelig kjærlighet er den viktigste betingelsen for fysisk og psykisk helse, et sunt selvbilde, personlig vekst og et trygt forhold til omgivelsene rundt oss.

Der kjærligheten mangler, oppstår det alltid problemer.

Bibelen lærer oss at

- Gud er kjærlighet (1 Joh 4,16), han har tatt initiativet til å elske oss (1 Joh 4,10), og han øser den ut i våre hjerter (Rom 5,5).
- Først når vi har fått kjærlighet fra Gud, blir vi i stand til å elske Gud og vår neste (1 Joh 4,19).
- Kjærlighet er noe vi skal gjøre fremskritt i (1 Tess 4,9-10).

Vår medfødte kjærlighet begrenser seg ofte til

- dem som mener det samme som oss,
- dem som tilfredsstillt våre sosiale behov,
- dem vi liker utseendet på,
- dem som liker oss, og
- dem vi treffer ofte.

Vi er ikke engang i nærheten av bibelsk kjærlighet så lenge vi tenker: "Jeg ønsker å være sammen med noen, men ikke hvem som helst. Andre ser meg, og de bør se at jeg har venner og at det er venner med status. Jeg våker over vennene mine og liker ikke uten videre at andre blir kjent med dem. De jeg ikke trives sammen med, er ikke mitt ansvar. Jeg vil helst ikke gi noe i fellesskapet før jeg er sikker på å få noe igjen".

Andres ensomhet er ikke bare deres eget problem, men også fellesskapets.

Den bibelske kjærligheten, Agape, derimot,

- er handling mer enn følelse - og viser seg i holdninger, gjerninger og ord,
- retter seg mot den uverdige (det vil si at den er ubetinget og helt ufortjent), og
- er villig til å ofre seg selv.

Den barmhjertige samaritan viste agape ved

- å hjelpe en av sine fiender (Jødene foraktet samaritanene),
- å påta seg anstrengelser (Han gikk å motbakke mens den sårede fikk ri)
- å gi penger (Lommeboka er det siste som blir omvendt), og
- å la være å vente på takk (Han var ikke beregnende).

Bibelen

- kaller oss ikke bare venner. Vi er Guds barn og hverandres søsken. (Det er et poeng at vi kan velge venner, men vi kan ikke velge søsken.)
- bruker ofte ordet "hverandre" for å understreke gjensidigheten mellom oss.
- vi ber "Fader vår" fordi vi står sammen foran Guds trone når vi ber.

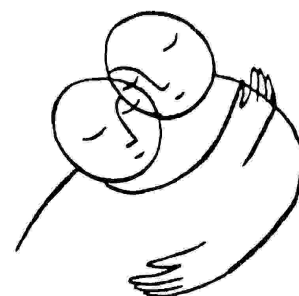
Tre typer kjærlighet:

- "Jeg elsker deg hvis... (...du er snill, dyktig, from, etc)". Betinget kjærlighet får oss til å stresse med å bli god nok - helt til vi gir opp. En slik kjærlighet gir aldri trygghet
- "Jeg elsker deg fordi... (...du er snill, dyktig, from etc)". Begrunnet kjærlighet gjør oss også usikre fordi vi ikke vet om den som elsker oss også kjenner våre dårlige sider.
- "Jeg elsker deg - uansett". Ubetinget kjærlighet er det eneste som gjør oss trygge. Den er denne kjærligheten Gud møter oss med. (Kjærlighet innebærer ikke uten videre enighet!)

Kjærligheten viser seg ved at vi

- gir fysisk og psykisk nærhet. Kjærlighet er "å være hos".
- gir tid. Kjærlighet er å gi tid.
- gir gode ord, ros og oppmuntring.
- gjør gode gjerninger som møter de andres behov.
- hører på hverandre og ser hverandre - i vid betydning.
- husker hverandre i bønn.
- taler vel om hverandre og ikke baktaler hverandre.
- ikke snakker med andre om det vi har hørt i gruppa.

Sann kjærlighet er ikke klam, styrende eller ovenfra-og-ned, men er preget av respekt, gir hjelp til selvrespekt og respekterer grenser.

Ingen kan være alt for alle, men alle kan være noe for noen.

Det er først og fremst i gruppa vi skal gi hverandre kjærlighet. Det er slett ikke sikkert vi har kapasitet til noe utover dette. Cellegruppa vil normalt ikke dekke alle våre sosiale behov, og den kan i seg selv ikke hjelpe noen ut av langvarig ensomhet.

Utover dette kan vi gi kjærlighet ved å invitere og inkludere andre i de fellesskapene, sammenhengene og aktivitetene vi allerede står i. Da knyttes nye kontakter av seg selv - uten at noen "tar seg av" noen.

Så kan vi ha en spesiell omsorg for én eller to andre som vi gir ekstra mye kjærlighet - langt utover nivået gruppa må legge seg på. Men vi har ikke kapasitet til å ta oss spesielt av mange.

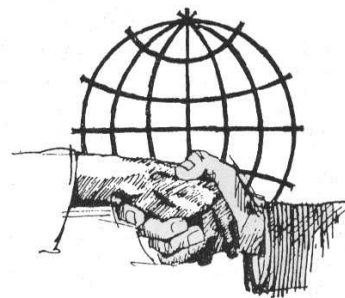
Det som hindrer oss i å gi kjærlighet, er ofte:

- vi mangler gode forbilder når det gjelder å gi kjærlighet,
- vi føler at vi har fått så lite kjærlighet at vi ikke har noe å gi videre,
- vi tror ikke vi har noe verdifullt å bidra med overfor andre (lavt selvbilde),
- vi er redde for at det vi gir ikke blir tatt imot eller at vi vil dumme oss ut,
- vi er redde for å forplikte oss og bli bundet.

*"Likesom Faderen har elsket meg, har jeg elsket dere" (Joh 15,9),
sa Jesus til disiplene sine.*

*"Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre.
Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre"(Joh 13,34).*

Misjon.

Det siste Jesus gjorde før himmelfarten, var å gi disiplene Misjonsbefalingen (Matt 28,18.20).

Det første Den Hellige Ånd gjorde, var å henvende seg til folk fra ulike nasjoner (Apg 2, 5-12).

"Den Hellige Ånd er en misjonerende ånd. Derfor skulle evangelisering springe spontant ut fra en åndsfullt kirke. En kirke som ikke er en misjonerende kirke, motsier seg selv og slukker ut Ånden" (Lausannepakten, art 14).

Alle de 28 kapitlene i Apostlenes gjerninger handler om misjon. Vi skal være kapittel 29 i den boken.

Vi har fått overdratt Jesu eget oppdrag !

Jesus befalte disiplene sine å gjøre disipler. Dersom disse lærer å holde alt det Jesus har befalt, gjør de igjen nye disipler. (Matt 28,18-20)

"Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere", sa Jesus (Joh 20, 21). Både frykten for Herren og Jesu kjærlighet er drivkraften (2 Kor 5,11 og 14). Vi er utsendinger for Kristus, og går på Jesu vegne (2 Kor 5,20).

Den viktigste grunnen til at verden fortsatt består, er at nye skal få en mulighet til å bli frelst (2 Pet 3, 9 og 15).

Evangelisering og humanitær hjelp er ikke nok.

Det er viktig å vinne nye i vårt eget nærmiljø og i vårt eget land. Men misjon er nesten viktigere. De fleste unådde har i dag ingen sjanse til å høre evangeliet før noen er villig til å krysse geografiske og kulturelle grenser for å forkynne det.

Ren humanitær hjelp er viktig, og det er fint at folk engasjerer seg i dette. Misjon og diakoni er imidlertid enda viktigere. Dette er det bare oss kristne som kan drive med, og det har ikke bare betydning for dette livet, men for evigheten.

Misjonen i cellegruppa.

Be om at nye må komme til - både i vårt eget land og i andre land og kulturer.

Be om at Gud må kalle og utruste nye arbeidere og misjonærer

Be for misjonsarbeidet og misjonærene.

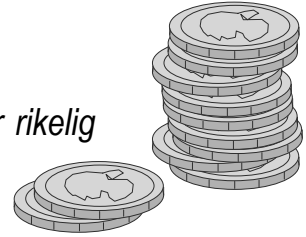
Ha gjerne personlig kontakt med misjonærer.

Oppmuntre hverandre til å skaffe dere kunnskap om evangeliets framgang i ulike deler av verden og de utfordringer misjonen i dag står overfor.

Gi til misjonen.

Frelste mennesker er et offer Gud gjerne tar imot (Rom 15,16)

Givertjeneste

"Den som sår sparsomt, skal høste sparsomt, og den som sår rikelig skal høste med rik velsignelse. Enhver skal gi som han har bestemt seg til, ikke med ulyst eller av tvang, for Gud elsker en glad giver. Og Gud er mektig til å gi dere all sin gave i rikt mål, så dere alltid og under alle forhold har det dere trenger, ja, har overflod til all god gjerning" (2 Kor 9,6-8).

Bibelen forkynner radikalt om penger.

Den gir bare to grunner til at vi skal tjene penger. Vi skal arbeide for å kunne hjelpe andre (Ef 4,28) og for ikke å ligge noen til byrde (1 Tess 4,11-12).

Åndelig rikdom er ofte omvendt proporsjonal med materiell rikdom (Jak 2,5; Åp 2,9; 3,17; 2 Kor 8,2). Det å strebe etter materiell rikdom, har en slem tendens til å kvele Ordet og Ånden (Matt 13,22). Havesyke er en synd som omtales like ofte som hor i Det nye testamente. Det å dyrke Mammon, er frafall.

En blir ikke fattig av å gi til Gud. Tvert imot, når vi gir, vil Gud sørge for at pengene våre rekker lengre (Hag, 1,4-6; Mal 3,10).

Det å gi til mennesker i nød og til menighetsarbeid og misjon, er en helt naturlig del av kristenlivet.

"Jeg sier dere", sa Jesus, "bruk pengene, som det hefter så mye urett ved, til å vinne dere venner som kan ta imot dere i de evige boliger når pengene tar slutt". Med andre ord: Gi til Guds rike (Luk 16,1-13).

Det er ikke sant at vi ikke får med oss noe når vi dør. Frelste mennesker kan få med til himmelen. Men det er også det eneste.

Alt det vi eier, tilhører Gud. Vi har bare fått låne det av ham (Sal 24,1).

Givertjenesten i cellegruppa.

Snakk sammen om hvordan vi kan unngå materialisme, være villige til å gi og stole på at Gud likevel gir oss det vi trenger.

Oppmuntre hverandre til fast givertjeneste.

Ta gjerne opp kollekt i cellegruppa og send pengene til misjonen.

Selv de som er fattige i Norge, har ofte mye mer enn en stor del av verdens befolkning noen gang har mulighet til å få.

Studenter og skoleungdom er heller ikke fattige. Det blir, til manges overraskelse, ikke lettere å gi etter at en har kommet ut i arbeid.

Våre penger er et offer Gud gjerne tar imot (Fil 4,18)